

כאשר החייאשה מהגברים, שקלה יהודית גבאי לנתק את המגע עם העולם החילוני. בינתיים ניתקה רק את המגע עם ואן אריק. הוא בכה כמו תינוק

הצבא נתן לי ביטחון והראש שלי השתנה לגמרי. התחלתי לעבוד במיפעל לתיקרות אקוסטיות מעש בקריות בחיפה. עבדתי כשנה ועזבתי. אחריכך הייתי פקידה אצל קבלני בניין בחיפה, השיתוף תעמתי ועברתי לעבוד בקפיטריה במיפונל עבודה במישרות, בשכר זעום, אבל היה נחמד כי הכרתי הרבה אנשים.

כמעט בכל יום פנו אלי אנשים ואמרו שלא מבינים איך בחורה עם הופעה כמו שלי לא עובדת בסרטים או ברוגמות, אבל זה לא משך אותי. עד שביטחון הצליח לשכנע אותי והופעתי בכמה תצוגות ואופנה בחיפה.

מבחינת הכסף זה הספיק בדיוק לדמי-כיס.

להצטלם דווקא אהבתי. אני מצטיינת הרבה, לרוב בשביל הכיף שלי, בכל טיול ובכל אירוע, לאו דווקא כדי להתפרסם. הרבר שממנו אני הכי נהנית הוא לשבת בבית עם המישפחה שלי.

יש לנו בית חם ובכל יום שישי, שבת ובמיוחד בחגים, זה כמו מסיבה

יהודית גבאי
במלחמה, על גבי מלונה

נולדתי, ובישרו לאמי נבית החולים שיש לה בת, היא לא האמינה. כיקשה מהאחות להוריד לי את החיתולים, כדי להיווכח שזה נכון. לאחר שנה נולדה אחותי.

הייתי הולדה הכי מפונקת בעולם. בגיל 6 כבר הייתי גנדרנית, והלבישו אותי בנגדים יפהפיים מחול. יש לי שלושה אחים ימאים וכל אחד מהם הביא לי מתנות ובגדים. עד היום אני מאוד קשורה למישפחתי.

יש לי שני אחים ואומים שהם ספרים. שלושה אחים כורגלנים, אחד בהפועל חיפה, ושנים בהפועל קריית חיים. אח אחד אחראי על האינטריוו בקריית חיים. אח זמר, אח בעל פאב בחיפה ואח בעל חנות.

אבי עובד כמנהל כוולקן מצברים ואמי עקרת בית וטבחית בעולה. אחי תי היחידה התחנה ועובדת במיפעל לצעצועים של בעלה.

ביני לבין אמי יש קשר מיוחד, ועד שהתגייסתי לצבא לא הייתי מסוגלת להיות רחוק ממנה אפילו יום אחד. בצבא הייתי פקידת ליסכה בחיל חימוש. היה משעמם ורציתי להיות משהו מיוחד ולא סתם פקודה.

בבסיס שבו שרתתי הייתה בלגיה שמעמיסה ציוד על משאות. בוקר אחד עליתי על המלגזה והתחלתי להעמיס דברים על הדעת עצמי. מנהל המחסן ניגש אלי ושאל אותי אם יש לי רישיון, עניתי שכן.

שלחו אותי להשתלמות של יומיים, ועבדתי חצי שנה על המלגזה ובאחד מהימים. כולם בבסיס נראו תמיד כלי כך מופתעים. נראיתי כליכך שכרירית ועדינה לעומת המכונה הענקית.

כשפרצה מלחמת ההלכנון והחזרתי לליסכה. שלחו אותי ועוד חיילת להלכנון. היינו במארג'עיון ובזרעני. עבדתי שם כציוד מ"מים וגם על המלגזה. התנאים היו קשים ולא נוחים. היינו באוהלים והיה קר מאוד, אבל זאת הייתה חוויה שלא אשכח לעולם. היה לי סיפוק, כי הרגשתי שאני תורמת משהו למדינה.

תצוגות אופנה לדמי-כיס

כשיוותרתי מהצבא חזרתי להורים. אז החלטתי לגור לבד. אמי, שהייתה קשורה אלי ודאגה לי, לא הסכימה.

נשארתי בבית. לפני הצבא לא הייתי עצמאית. הייתי די מרובעת.

עם ואן אריק

ממש ובהלחתי. הוא היה כזה שרירי

כפעם הראשונה ממש נבגלת. הוא כזה ענק ושרירי.

פתאום נגשו אלי שני שוטרים ואמר לי שוואן אריק קורא לי. היססתי אם לגשת אליו, כי אני לא יודעת לדבר אנגלית והמראה שלו די הפחיד אותי. לאנס השיג את הטלפון שלי וצילל צל אלי כל הזמן. בסוף השתכנעתי ויצאנו ביחד. בילינו שבועיים נהדרים ונסענו לטיוולים. הראיתי לו את הארץ והיכרתי לו את המישפחה שלי. כשנפרדנו כנמליהתעופה, הוא בכה כמו תינוק וביקש שאחכה לו, שיחזור ויתחתן איתי.

לאחר שנסע, עברו כמה שבועות, והתאהבתי במישהו אחר. הבנתי שבעי צם לא הייתי מאוהבת בלאנס. החלטתי לנתק איתו את הקשרים, ואמרתי לו שלא איכפת לי להישאר איתו בידי דות. הוא קיבל את זה קשה.

עד לאותה הצעה מחברת האופנה ויוון לא חשבתי לנסוע מהארץ. אני הרי קשורה כליכך למישפחה שלי וקשה לי אפילו לתאר לעצמי שאהיה רחוקה מאמי לתקופה ארוכה.

אני יודעת שאפילו אם תהיה לי הצלחה גדולה בחו"ל אבוא לבקר לעייתים קרובות וכשאסיים את העיסוקים שלי בארצות הברית, אחזור לחיות בארץ. אני אוהבת את הארץ וטוב לי כאן והזהר במקום היחיד שאני מרגישה שייכות אליו. זאת הארץ שלי.

נעמי אדווה

את גדולה. אווירה הנגינת, מאכלים מארוקאיים שהם הכי טעימים. אחי מנגן בגיטרה וכולנו שרים יחד איתו, ותמיד יש הרבה אורחים, מוזמנים או כאלה שמזמינים את עצמם אלינו.

לא חתונה עכשיו

7 יום אני בת 25 ואני לא מתכוונת לקשור את חיי עם גבר בעתיד הקרוב.

החבר הראשון שלי היה יחד איתי בצבא. יצאנו כמה חודשים והוא רצה להתחתן איתי. לא רציתי. זה נראה לי מוקדם מדי.

אחריו היה לי סיפור ארוך של כמה שנים עם מישהו, נפרדנו וחזרנו כמה פעמים, לא יכולתי להסתגל לקינאה החולנית שהייתה לו לגבי.

הוא עשה לי סצינות קינאה והיה חוקר אותי ממש כמו נשכ"כ, עד שמרוב ייאוש לא ידעתי מה לעשות. באותה תקופה כבר חשבתי לחזור בתשובה ולהינתק מהעולם החילוני. בסוף זה נגמר איכשהו.

ואו הכרתי את לאנס ואן אריק. זאת הייתה הפעם הראשונה שיצאתי עם מישהו תוצרת חוץ. אחד מאחי מנהל את האינטריוו בקריית חיים והוא הזמין אותי לתחרות ההיא. כשראיתי את לאנס